

Arrest

nr. 217 875 van 4 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 december 2017 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 november 2017 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 december 2017 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. NIKKELS, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 september 2017 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf conform de bepalingen van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 23 november 2017 wordt deze aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Integendeel met wat verzoekers stellen, blijkt niet uit de gegevens waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt, dat zij een beroep bij de Raad indienden tegen deze beslissing. Wel is er

een beroep hangende tegen de beslissing die de aanvraag van tweede verzoekende partij op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart, gekend onder het algemeen rolnummer RvV X. Ter terechtzitting bevestigt de raadsvrouw van de verzoekende partij dat geen nieuwe aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend, minstens kan zij dit niet aantonen.

Wel diende de tweede verzoeker beroep in tegen de beslissing van 1 maart 2017 die de ingediende aanvraag, gesteund op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk verklaart. Deze zaak is nog hangende en gekend bij de Raad onder het algemeen rolnummer RvV X

Op 6 december 2017 wordt aan eerste verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 november 2017 ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt:

“(…)

De mevrouw,

Naam + voornaam: E. H., S.

geboortedatum: 15.09.1980

geboorteplaats: F. M.

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 01/03/2017 en betekend op 13/03/2017.

(…)”

Tevens op 6 december 2017 wordt aan tweede verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 november 2017 ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt:

“(…)

De heer,

Naam + voornaam: E., H.

geboortedatum: 04.07.1973

geboorteplaats: F.

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1^o van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

*o 4^o de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 01/03/2017 en betekend op 13/03/2017.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van:

"(...)

Schending van artikel 8 van het EVRM; Schending van het artikel 74/14, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, Schending van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten, Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht"

Het enig middel licht toe:

"De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat verzoekers hun land van herkomst jaren geleden verlaten hebben en sedertdien hun centrum van belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België hebben opgebouwd. Verzoekers hebben in hun land van herkomst niets om naar terug te keren en aldus nog de bestaansmiddelen of huisvesting hebben om te overleven gedurende de tijd die nodig is om de formaliteiten te vervullen met het oog op het aanvragen van een verblijf.

Dat het bevel om het grondgebied binnen 0 dagen na kennisgeving te verlaten onredelijk en disproportioneel is, verzoekers verblijven al een lange tijd op het Belgisch grondgebied. Verzoekers deden op 20.09.2017 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De aanvraag werd eveneens op 23.11.2017 ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Tegen deze weigeringsbeslissing werd eveneens beroep ingesteld.

Mevrouw E. H. S. kampt namelijk met ernstige gezondheidsproblemen.

Mevrouw E. H. S. heeft medische problemen waarvoor zij in België permanent in behandeling is, zij heeft een hartziekte en heeft onlangs, op 12 oktober 2017, een openhartoperatie ondergaan. Dit is een zeer zware operatie die levensnoodzakelijk is. De revalidatieperiode zal enige tijd in beslag nemen en een nauwe opvolging is dus vereist.

Mevrouw E. H. S. heeft nood aan een degelijke en aangepaste medische opvolging, zonder hetwelk zij ongetwijfeld ernstige verwickelingen op gezondheidvlak zal krijgen.

De aandoening heeft een levensbedreigende karakter indien er geen adequate opvolging en behandeling is.

De medische toestand van mevrouw houdt een reëel risico in voor haar leven. In Marokko is er geen adequate medische behandeling voorzien. Bij een terugkeer zal haar leven onzeker zijn.

Gezien de medische toestand van verzoekster is ze dan ook in de onmogelijkheid om te reizen

De dienst Vreemdelingenzaken zijn onzorgvuldig geweest daar zij geen fatsoenlijk onderzoek hebben gevoerd.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

*'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)
Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.*

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De verwerende partij merkt correct op in haar nota met opmerkingen dat verzoekers nalaten toe te lichten op welke wijze zij menen dat artikel 74/14, §1, van de Vreemdelingenwet geschonden is.

Volgens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen ter ondersteuning van het beroep bevatten.

Een middel moet een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel hebben. Het moet de wijze waarop die rechtsregel wordt geschonden, omschrijven (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590), wat niet het geval is. Dit onderdeel is onontvankelijk.

Waar verzoekers in het kopje van hun middel de schending van andere "beginselen van behoorlijk bestuur" aanvoeren, kan bij gebreke aan precisering van welk beginsel, dit niet aanvaard worden. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk. Wel wordt onderzocht of de bestreden beslissingen het redelijkheidsbeginsel schenden, nu dit algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is gepreciseerd.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht is vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoekers moeten in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikken. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te melden, die de grond zijn van een beslissing en dit ten overvloede volgens artikel 62 van de Vreemdelingenwet, op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In dit geval geven de bestreden beslissingen de juridische grondslag weer: de artikelen 7, eerste lid, 1°, 2° en 3° en 74/14, § 3, 3° en 4°, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen geven de feitelijke redenen weer: verzoekers zijn niet in het bezit van documenten, vereist door artikel 2 van de Vreemdelingenwet, omdat zij niet over een geldig visum beschikken. Zij hebben voordien een bevel om het grondgebied te verlaten

gekregen: op 1 maart 2017, met kennisgeving op 13 maart 2017, zodat de termijn voor vrijwillig vertrek, in toepassing van artikel 74/14, §3, van de Vreemdelingenwet, nul dagen bedraagt.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103), temeer artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen motiveringsplicht opleggen, wel een onderzoeksplicht.

Waar verzoekers menen dat de bestreden beslissingen niet proportioneel zijn genomen, blijkt uit de verdere bespreking dat dit niet het geval is.

De schending van deze bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.4. Uit het middel blijkt dat verzoekers naast de schending van het redelijkheidbeginsel ook de schending van de zorgvuldigheidsplicht aanvoeren.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

2.5.1. Verzoekers houden voor dat het onredelijk is, gelet op hun lange verblijf in België, om geen termijn van vrijwillig vertrek te voorzien.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissingen zijn genomen in toepassing van artikel 74/14, §3, van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

“Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

In dit geval betwisten verzoekers niet dat zij geen gevolg hebben gegeven aan een eerder bevel zodat de bestreden beslissingen wettelijk zijn genomen (artikel 74/14, §3, 4°, van de Vreemdelingenwet).

De wettelijke bepalingen voorzien niet dat bij een lang verblijf in België op andere wijze moet beoordeeld worden.

2.5.2. Waar verzoekers voorhouden dat de bestreden beslissingen hadden moeten rekening houden met de gezondheidstoestand van eerste verzoekster, merkt de Raad op dat de verwerende partij het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer heeft afgewacht, alvorens de bestreden beslissingen te nemen. Verwerende partij heeft de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij grondig onderzocht. Het medisch advies van de arts-adviseur heeft rekening gehouden met de vervanging van

de hartkleppen die de eerste verzoekende partij behoefde. De ambtenaar-geneesheer heeft nagegaan of er een cardiologische, cardio-chirurgische, neurologische en orthopedische opvolging en behandeling in Marokko beschikbaar is. Ook werd nagegaan of het materiaal dat eerste verzoekende partij heeft, voorhanden is in dit herkomstland. Hij noteert dat na herstel van de cardiologische ingreep eerste verzoekende partij minstens in staat is om gedeeltelijk te werken en dat er geen medische tegenindicatie om te reizen bestaat. Zelfs aan de armsten wordt in Marokko door het 'RAMED-systeem' medische hulp verstrekt. In dit systeem krijgen ze gratis medische behandelingen en medicijnen. De verwerende partij verklaarde op 23 november 2017 de aanvraag tot verblijf omwille van medische redenen ongegrond. Integendeel met wat verzoekers stellen, is deze beslissing definitief en nergens blijkt dat verzoekers beroep indienden bij de Raad. Aldus werd op definitieve wijze geoordeeld dat er een adequate medische behandeling voorhanden is in het herkomstland.

Verzoekers houden tevergeefs voor dat zij onmogelijk kunnen reizen en dat niet is onderzocht of verdere opvolging en behandeling in Marokko voorhanden is. Er is wel degelijk een "fatsoenlijk" onderzoek gebeurd op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen.

Voorts zal hierna blijken dat verzoekers evenmin de schending van artikel 8 van het EVRM aantonen.

Verzoekers tonen voor het overige niet aan met welke omstandigheden de bestreden beslissingen geen rekening hebben gehouden. Er wordt nog opgemerkt dat uit artikel 8 van het EVRM geen motiveringsplicht voortvloeit, maar wel een onderzoeksplicht, wat de verwerende partij onder meer verrichtte en dat terug kan gevonden worden in de synthesesnota van 6 oktober 2017.

Derhalve is de motiveringsplicht niet geschonden. De bestreden beslissingen steunen op een correcte feitenvinding, hebben een correcte beoordeling gemaakt en zijn kennelijk redelijk. Dit volstaat om de bestreden beslissingen te schragen. Evenmin kan er machtsoverschrijding vastgesteld worden.

De gemachtigde heeft rekening gehouden met alle stukken die de verzoekers kenbaar maakten.

Verzoekers tonen de schending van de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht niet aan. Deze onderdelen zijn ongegrond.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520), wat niet het geval is.

2.6.1. Verzoekers voeren de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Zij verwijzen naar hun lang verblijf in België, het feit dat zij het centrum van hun belangen in België hebben opgebouwd, niet hebben in het herkomstland. Zij hebben geen bestaansmiddelen of huisvesting om te overleven met het oog op het aanvragen van verblijf aldaar. Verder verwijzen zij opnieuw naar de medische toestand van eerste verzoekende partij en leggen medische stukken (brief CHU Saint-Pierre van 22 juni 2018 en van 5 september 2018 en brief van 30 mei 2018 van IZZ) neer.

Wat deze stukken betreft, stelt de Raad vast dat deze dateren van na het nemen van de bestreden beslissingen en de verwerende partij er bijgevolg geen rekening kon mee houden. De bestreden beslissingen zijn genomen op hetzelfde ogenblik als de ongegrondverklaring van de medische aanvraag. Indien er ernstige nieuwe elementen zijn over de gezondheidstoestand van eerste verzoekende partij, staat het haar vrij een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet in te dienen, wat niet is gebeurd.

Verzoekers werpen op dat bij hen direct en persoonlijk inlichtingen ingewonnen hadden moeten zijn die naar hun oordeel de voorstelling van de feiten of hun toestand geloofwaardig had kunnen maken.

Hierbij blijven zij echter in gebreke aan te voeren welke elementen zij in deze zin hadden willen aanvoeren, van aard de bestreden beslissingen te kunnen wijzigen.

2.6.2. De verwerende partij meent dat het onderdeel, dat de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, onontvankelijk is bij gebreke van een uiteenzetting van de wijze waarop artikel 8 van het EVRM zou geschonden zijn.

Deze redenering kan niet gevolgd worden. Verzoekers leggen weliswaar op een beperkte wijze de aangevoerde schending uit, wat kan leiden tot de ongegrondheid van het onderdeel.

2.6.3. Artikel 8 van het EVRM luidt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoekers een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, is het in de eerste plaats hun taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hen ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissingen dit hebben geschonden.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Voorts stelt het EHRM dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, *Djokaba Lambi Longa vs. Nederland*, § 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, § 101).

Verzoekers verblijven illegaal in het land. In dit geval reiken verzoekers geen afdoende concrete elementen aan over hun privé- en familielevens. Zij weerleggen niet dat de eenheid van het gezin niet bewaard blijft, nu aan beiden een bevel om het grondgebied te verlaten is gegeven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27

augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

In dit geval reiken verzoekers onvoldoende elementen aan. De eenheid van de familie blijft bestaan. Beide verzoekers hebben een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen. Een andere familierelatie dan deze bestaand tussen hen, wordt niet aangevoerd.

Een louter lang verblijf in het Rijk, minstens sedert december 2008, volstaat niet op zich om de schending van artikel 8 van het EVRM aan te tonen, zelfs indien dit verblijf al geen indicatie zou geven over een gedraging die ingaat tegen de openbare orde. Overigens beletten de bestreden beslissingen niet dat verzoekers desgevallend tijdelijk terugkeren naar hun herkomstland om aldaar op legale wijze een aanvraag, in te dienen.

Evenmin volstaat de loutere bewering dat verzoekers niet kunnen terugkeren naar het herkomstland omwille van een gebrek aan bestaansmiddelen of huisvesting. Deze stelling is niet onderbouwd met enig stuk. Ten overvloede: in geval van vrijwillige terugkeer kunnen zij beroep doen op het IOM. Er wordt op gewezen dat de verwerende partij op 1 maart 2017 in antwoord op de aanvraag, gesteund op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, besliste:

“(…)

L'intéressé invoque la longueur de son séjour (déclare être en Belgique depuis 2002) et son effort d'intégration (déclare avoir de nombreuses attaches sur le territoire). « Cependant, s'agissant de la longueur du séjour du requérant en Belgique et de sa bonne intégration dans le Royaume, le Conseil Contentieux des Etrangers considère que ces éléments sont autant de renseignements tendant à prouver tout au plus la volonté du requérant de séjourner sur le territoire belge mais non pas une impossibilité ou une difficulté quelconque de rentrer dans son pays d'origine afin d'y accomplir les formalités requises en vue de l'obtention d'une autorisation de séjour. De surcroît, le Conseil rappelle qu'un long séjour en Belgique n'est pas en soi un empêchement à retourner dans le pays d'origine. Ce sont d'autres circonstances survenues au cours de ce séjour qui, le cas échéant, peuvent constituer un tel empêchement. » (C.C.E. 74.314 du 31/01/2012 et C.C.E. 129.162 du 11/09/2014) De même, « une bonne intégration en Belgique, des liens affectifs et sociaux développés, ne constituent pas, à eux seuls, des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9 bis précité car on ne voit pas en quoi ces éléments empêcheraient la réalisation d'un ou plusieurs déplacements temporaires à l'étranger en vue d'y lever l'autorisation requise. » (C.C.E. 74.560 du 02/02/2012)

L'intéressé invoque également le respect de l'article 8 de la Convention européenne des Droits de l'Homme, en raison de ses attaches familiales sur le territoire. Cependant, remarquons que l'intéressé n'apporte aucune preuve de vie familiale effective sur le territoire. Quoiqu'il en soit, remarquons qu'un retour au Maroc, en vue de lever les autorisations requises pour permettre son séjour en Belgique, ne constitue pas une violation de cet article de par son caractère temporaire. Les éléments avancés par l'intéressé ne peuvent constituer une circonstance exceptionnelle dès lors qu'un retour temporaire vers le Maroc, en vue de lever les autorisations pour permettre son séjour en Belgique, n'implique pas une rupture des – éventuels – liens privés et familiaux du requérant, mais lui impose seulement une séparation d'une durée limitée en vue de régulariser sa situation.

Comme l'a déjà constaté le Conseil du Contentieux des Etrangers, « la partie requérante reste en défaut d'exposer en quoi l'obligation, pour la partie requérante, de rentrer dans son pays d'origine aux fins d'y lever les autorisations requises, serait disproportionnée, alors que l'accomplissement des formalités auprès du poste diplomatique compétent n'oblige pas l'étranger à séjourner dans le pays où ce poste est installé mais implique seulement qu'il doit s'y rendre temporairement pour y accomplir les formalités requises. Il en découle qu'en principe cet accomplissement ne constitue pas, au sens de l'article 8 de la Convention européenne des Droits de l'Homme, une ingérence dans la vie privée et familiale de l'étranger ou que, si ingérence il y a, elle est nécessairement proportionnée puisqu'il n'est imposé à l'étranger qu'une formalité nécessitant une séparation

temporaire de son milieu belge tout en réservant la décision sur le fondement même de la demande d'être autorisé au séjour plus de trois mois. » (C.C.E. 108.675 du 29/08/2013)

Considérons en outre que ledit article ne s'oppose pas à ce que les Etats fixent des conditions pour l'entrée et le séjour des étrangers sur leur territoire ; qu'en imposant aux étrangers, dont le séjour est devenu illégal de leur propre fait, de retourner dans leur pays d'origine pour y demander, auprès du poste diplomatique compétent, l'autorisation requise pour être admis sur le territoire belge, le législateur entend éviter que ces étrangers puissent retirer un avantage de l'illégalité de leur situation et que la clandestinité soit récompensée ; que rien ne permet de soutenir que cette obligation serait

disproportionnée par rapport à l'ingérence qu'elle pourrait constituer dans la vie privée et familiale du requérant et qui trouve son origine dans son propre comportement. (C.E. 170.486 du 25/04/2007) (...) Néanmoins, il lui est toujours loisible de faire une éventuelle nouvelle demande dans son pays d'origine ou de résidence sur la base de l'article 9§2 auprès de notre représentation diplomatique."

Verwerende partij heeft deze aanvraag afgewezen als onontvankelijk bij gebreke van het bestaan van buitengewone omstandigheden, heeft een onderzoek naar artikel 8 van het EVRM gevoerd en wijst op het eventuele tijdelijke karakter van het verblijf in Marokko.

Tweede verzoeker tekende beroep aan bij de Raad, maar dergelijk beroep heeft geen schorsende werking.

Ook de aangehaalde medische problematiek van eerste verzoekende partij volstaat niet. Hiervoor verwijst de Raad naar zijn bespreking onder punt 2.5.

Met het vaag en beperkt betoog tonen verzoekers de schending van artikel 8 van het EVRM niet aan.

2.7. Het enig middel, zo al ontvankelijk, is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN